

[Knud Kristensen.]

skulde se at faa det taget tilbage saa hurtigt som muligt, for de kan simpelt hen ikke være bekendt at have det liggende paa Tingets Bord, hvis deres Kritik af vort Forslag skal betyde det allermindste.

Jeg skal ogsaa minde om, at i Aftaleloven — det har været fremført i Udvalget, og jeg tror ogsaa her i Salen — tales der netop om, at visse Aftaler, som utilbørligt indskrænker den enkeltes Adgang til Erhverv, ikke skal staa ved Magt, og Aftaleloven er, saa vidt jeg ved, vedtaget med alle Partiers Stemmer, efter at den var udarbejdet af en fællesnordisk Kommission, der bestod af vel nok de fineste Jurister, man kunde finde i de nordiske Lande. Naar man kan have en saadan Bedømmelse staaende i Aftaleloven, skulde jeg tro, at ærede socialdemokratiske Medlemmer ogsaa meget vel kan være bekendt at have noget tilsvarende staaende her.

Men den Slags Udtryk kritiseres her, fordi man i øvrigt er imod Lovforslaget. Det er slet ikke disse Udtryk, man har noget imod, for de er ikke ukendte i dansk Lovgivning og findes, som sagt, ogsaa i det Lovforslag, som er fremsat af de Herrer selv, men nu skal det altsaa hævdes, at der ikke maa øves noget som helst Skøn fra Domstolenes Side.

Der vil maaske saa blive indvendt, at der her er Tale om en Lov udenfor Straffeloven; men jeg gør opmærksom paa, at der sandelig ogsaa i Straffeloven er mange Bestemmelser, efter hvilke Domsmagten maa udøve et Skøn. Jeg skal saaledes henvise til § 47, hvor det hedder:

„En forholdsmæssig ringere Straf, ikke under Halvdelen af den laveste og ikke over tre Fjerdedele af den højeste for Forbrydelsen i Loven bestemte Straf, bliver dog at anvende, naar en Deltager kun har ydet Hovedmanden en mindre væsentlig Bistand ved Iværksættelsen af dennes Forbrydelse.“

En mindre væsentlig Bistand — saa kan han faa Straffen nedsat. Det er altsaa overladt til Domstolene at afgøre, om det er en mindre væsentlig eller en mere væsentlig Bistand, han har ydet.

Jeg skal endvidere henvise til Straffelovens § 143, hvor der staar:

„Forsømmelse eller Skødesløshed i Embedsførelse, hvorfor Straf ej særskilt i Lovgivningen er fastsat, straffes ligeledes, naar nogen oftere deri gør sig skyldig, eller naar grov Forsømmelse eller Skødesløshed er udvist, med Bøder, sim-

pelt Fængsel eller under skærpende Omstændigheder med Embedsfortabelse.“

Her skelnes altsaa mellem Forseelse og grov Forseelse. En grov Forseelse kan man faa en meget stor Straf for, og en almindelig Forseelse kan man komme om ved med en Advarsel, i hvert Fald første Gang.

Jeg henleder altsaa den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, at naar han nu i saa høj Grad gaar imod Domsmagtens Skøn paa forskellige Omraader, maa han have hele Straffeloven kasseret og skynde sig at faa udarbejdet en ny, hvor der er fastsat bestemte Straffe i bestemte Tilfælde, og ervedover kan Domsmagten ikke gaa.

Jeg skal ikke citere mere af Straffeloven, men jeg skal henvise til de Domme, som er afsagt i Henhold til de nævnte Bestemmelser, og endvidere til §§ 216, 217 og 220, hvor der er Tale om Domstolenes Skøn over, hvorvidt Privatlivets Fred er krænket ved disse eller hine Udtalelser, og over, i hvor høj Grad saadanne Udtalelser virker krænkende. Jeg skal endvidere henvise til §§ 262 og 263, hvorefter der ogsaa tillægges Domstolene meget vidtgaende Skøn.

Den ærede Ordfører og det ærede socialdemokratiske Parti vil saaledes se, at hvis dette skal være en Kardinalanke mod Loven, et Tegn paa dens Ubrugbarhed, saa er hele vor hidtil gældende Straffelov fuldkommen ubrugelig. Den ærede Ordfører skulde rette sit Skyts mod Fejlene i denne godt 60-aarige Lov, som det danske Samfund har levet under, uden at vi dog er gaaet til Grunde, for jeg kan forstaa, at det ærede Medlem mente, at det vilde vi, hvis dette Lovforslag blev ophøjet til Lov. (*Hans Nielsen*: Det er vidt forskellige Ting). Her er Tale om et vist Skøn, som er tillagt Domsmagten; den skal skønne over, om dette eller hint er af den eller den Karakter, og det kan det ærede Medlem med nok saa megen Rysten-paa-Hovedet ikke bortfortolke.

Jeg forstod, at den ærede Ordfører fandt det højst forkasteligt, at man indsatte Straffebestemmelser i en Lov, som ikke var en Straffelov, og at han paa ingen Maade kunde forson sig hermed. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hele den lange Række af Bekendtgørelser, som den forhenværende Indenrigsminister Rode udstedte i Henhold til 7. August-Loven, indeholder for de fleste eller i alt Fald en meget stor Del Punktets Vedkommende Bestemmelser om Bøder paa 10 000 Kr. eller Fængselsstraf. Det var den ærede Ordfører en glødende Tilhænger af den Gang;